

 [instagram.com/publikpraktikum](https://www.instagram.com/publikpraktikum)

 [facebook.com/publikpraktikum](https://www.facebook.com/publikpraktikum)

www.publikpraktikum.rs

Naslov originala:

Milosh Zezelj

UNATTAINABLE

Text copyright © 2016 by Milosh Zezelj

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2017

ZA IZDAVAČA:

Marko Sabovljević

UREDNIK:

Marina Sabovljević

PREVOD:

Maja Radivojević

LEKTURA I KOREKTURA:

Marija Samardžić

DIZAJN KORICE:

Siniša Subotić

ŠTAMPA:

Alpha print, Zemun

TIRAŽ:

1000

IZDAVAČ:

Publik praktikum

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

CIP – Каталогизacija у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.111(494)-31

ŽEŽELJ, Miloš, 1991-

Nedodirljivo/Miloš Žeželj. – Zemun:
Publik praktikum, 2017 (Zemun: Alpha
print). – 344 str.; 20 cm

Prevod dela: Unattainable/Milosh Zezelj. –
Tiraž 1.000.

ISBN 978-86-6035-476-3

COBISS.SR-ID 247380492

MILOŠ ŽEŽELJ

NEDODIRLJIVO

Mami,
Mom anđelu na zemlji.

Tati,
Volim te bezgranično.

Nenadu, mojoj drugoj polovini,
Ne znam kako bih uradio ovo bez tebe.

Jeleni,
Volim te više od sopstvenog života.

Braci,
Suncu u mom životu.

Za Džo Rouling,
Hvala za večnu inspiraciju i
magiju – ti činiš ovaj svet boljim mestom.

SADRŽAJ

UVOD	11
NESREĆA	13
DÉJÀ VU	30
NEOBJAŠNJIVO	42
DOMINIK	58
HLADNO KAO LED.....	70
TAJNA.....	86
SVET IZA	97
ANĐEO SMRTI.....	114
STAREŠINE.....	125
ENTELECHIA SPIRITUS.....	160
HISTORIA MAGISTRA VITAE	175
NEODLUČNOST	199
NEVIDLJIVO	235
OTKUCAJI SRCA PRESTAJU	277
DELJENJE AURA.....	306
EPILOG	340
ZAHVALNICA	343

*Vođeni silama ljubavi, delovi života se međusobno traže
kako bi postojanje bilo potpuno.
Sama ljubav je sposobna da ljudska bića ispuni i dovrši ih,
ona ih spaja onim što je najdublje u njima samima.*

Pjer Tejar de Šarden

UVOD

SMRT JE DOŠLA NEOČEKIVANO, BRUTALNO I NEZAMISLIVO brzo, i u tom trenutku sam znao da sam izgubio sve za šta sam se borio proteklih nekoliko dana svog života.

Vazduh je bio oštar poput sečiva, a ja sam nevoljno uto-
nuo u smrt, daleko od osobe koju sam najviše voleo. To što sam morao da je pustim bilo je teže od mojih polomljenih kostiju i nije postojalo ništa što sam želeo više od toga da se sve brzo završi.

Usne su mi se iskrivile u slabašni osmeh kada sam video toplo svetlo negde u daljini, i znao sam da će ono što sledi biti mirno.

Uprkos tome što je teška stvar o koju je moje telo udarilo bila čvrsta, kada sam video svog neprijatelja, jakog i neljudskog, na samo nekoliko koraka od sebe, znao sam da još nije kraj.

On mi je prišao bliže i ja sam izgovorio svoje zbogom zemlji.

NESREĆA

„ADAME, JESI LI SPREMAN?” MAMA ME JE ZVALA IZ KUHNJE. Podigao sam jednu obrvu i pogledao u sat na zidu. Bilo je tačno sedam i trideset uveče; to je bio dovoljan podstrek da požurim ako ne želim da propustim naš let. Protekla tri sata sam proveo u svojoj sobi, pakujući samo najpotrebnije stvari.

Bio je skoro kraj letnjeg raspusta, a moja majka i ja smo se spremali da se preselimo iz Švajcarske u Srbiju. Tada nam je ta odluka delovala jednostavno i mi smo odlučili da to učinimo na što je moguće lagodniji način. Njoj je bila ponuđena pozicija u Narodnoj banci Srbije, a ja sam bio primljen na Univezitet za primenjenu lingvistiku u Beogradu, o čemu sam sanjao još od srednje škole. Odgajan sam kao poliglota i govorio pet jezika. I moja majka i ja smo smatrali da je bilo pravo vreme da se investira u moje veštine. Otud naša odluka da se preselimo.

Poslednji put sam pogledao u svoju praznu sobu – to je bio jedan od onih ‘zbogom’ pogleda – i proverio ormare i kredence da bih bio siguran da nešto nisam zaboravio. Kuću sa nešto nameštaja smo već prodali, i dobili dovoljno dobru cenu koja nam je omogućila da neko vreme imamo za život.

Nastavio sam da pakujem neke uramljene fotografije koje sam ostavio netaknute do poslednjeg trenutka, eto, zbog prokrastinacije. Pokušavao sam da zavaram svoj um i ne razmišljam o selidbi i zato sam ostavio fotografije mnogo duže nego što sam nameravao. Nakratko sam za-

stao da pogledam u fotografiju u najvećem ramu. Snimljena je samo nekoliko dana posle mog rođenja i na njoj su bili moji nasmejani roditelji. Zajedno.

Nisam imao mnogo sećanja na svog oca. Moje prezime, Kristakis, bilo je bogoliko. Očigledno i njegov izgled – braon oči, braon kosa, guste obrve, kockasta vilica i male uši – i to su bili neki od razloga što me je mama prijavljivala za takmičenja u manekenstvu otkad sam bio mali. Njen trud je uvek bio uzaludan. Jesam pobedio na nekoliko, uključujući i izbor za „Mistera i Mis Tin”, kada sam imao trinaest godina, mada je sećanje na to postalo posramljujuće kada sam malo odrastao.

Ime moje mame, Marija, kojoj sam dao nadimak Mej, bilo je jedna od prvih reči koje sam ikada izgovorio. Nikada nije tajila ništa u vezi sa rastavljanjem od oca, što se desilo kada sam imao dve godine, iako nisu govorili nakon što se preselio u Grčku. Ja sam je ohrabrivao i terao je da izlazi, što je ponekad i radila, ali uglavnom je imala neke izgovore i govorila da je previše zauzeta poslom. Pošto me je dobila u svojoj osamnaestoj godini, mi smo, teoretski, odrasli zajedno i ostvarili prijateljski odnos o kom većina dece može samo da sanja da ima sa nekim od roditelja.

Gledao sam fotografiju još kratko, a onda je stavio u vrećicu unutar svog kofera i sišao do kuhinje, gde sam našao Mej sa spiskom u rukama.

Nekoliko centimetara niža od mene i sa crnom, kovrdžavom kosom do ramena, Mej je bila u svojim ranim četrdesetim, a koža joj je bila tamnijeg tona od moje. Njeno ženstveno, okruglasto lice po nosu je bilo poprskano nepravilnim flekicama. Skupila je oči i uzdahnula, ali se na kraju osmehnula puna ljubavi.

„Da li si sve sredio, ljubavi?” pitala je svojim muzikalnim glasom.

„Sve obavljeno”, bio je moj brzinski, šturi odgovor. Nervoja mi se uvukla i odjednom su mi osećanja od prizora naše prazne kuće postala podeljena.

„Savršeno. Olga bi trebalo da bude ovde svakog časa, da nas odveze do aerodroma”, rekla je napuštajući praznu kuhinju. „To je to.”

Mama mi je uvek davala prostora kada mi je bio potreban, a bila je odlična u prepoznavanju kada je momenat za to. Dozvolio sam očima da pređu preko prazne sobe, pokušavajući da ne razmišljam previše o našoj odluci; nadajući se da ćemo moći da započnemo novi život. Ona je, delimično, odustala od svog života zbog mog, a ja sam obećao sâm sebi da ću se potruditi da uživa u ovoj odluci koju smo doneli, jednako kao što je trebalo i ja da uživam.

Začulo se zvono na vratima.

„To je Olga”, rekla je mama i otvorila brzo vrata.

„Marija, čao. Sve spakovano?” Olga ju je pozdravila svojim za ženu neobično dubokim glasom. Zbog svoje gojaznosti uvek je bila bez daha.

Poljubile su se u obraz.

„Naravno da jeste, uđi”, rekla je mama.

„Oh, slušaj, gužva je u saobraćaju i mislim da bi trebalo da krenemo što je pre moguće.” Olga je obrisala tanki sloj presijavajućeg znoja sa svoje gornje usne. Uhvatio sam mamu kako pravi grimasu.

„To je u redu, samo moram da spustim naš prtljag.”

Pomogao sam Mej da snese teške torbe, a Olga me je pozdravila muškobanjastom koskom koja mi je skoro slo-mila prste. Ona je bila nestrljivi vozač, pa je na putu do aerodroma urlala na svakog ko je vozio presporo.

Zaspao sam čim smo izbili na auto-put, pokušavajući da sprečim usta da se otvore da se ne bih izbalavio.

Prošlo je osam kada smo stigli do aerodroma u Cirihi. Uprkos činjenici da je sunce već nestalo sa horizonta, i dalje je bilo vruće. Na aerodromu je bila gužva koja mi je davala uobičajeni osećaj putničke groznice pomešane sa tugom i uzbuđenjem.

Pozdravili smo se sa Olgom i prošli užurbano kroz gužvu. Kad smo prijavili svoj prtljag, noć je već prekrila nebo tamnim slojem sivih oblaka. I konačno, ukrcali smo se u avion.

Sedeo sam pored prozora i navukao zastor pošto se Mej plašila letenja. Nije mi se ništa jelo i počeo sam da slušam muziku. Kada smo poleteli, zaspao sam.

Mama me je probudila kada je avion sletao u Beograd. Kabinska ekipa nas je pripremala za iskrcavanje uz informacije o povezanim letovima koji su bili najavljeni.

Prošla je ponoć kada smo izašli iz aviona. Noć je još uvek bila topla – Srbija je poznata po svojoj intenzivnoj sezonskoj klimi. Tamo sam rođen; ali kada sam imao dve godine, nakon što su se moji roditelji razveli, Mej se preselila sa mnom u Švajcarsku. Dolazili smo u posetu ponekad, tokom školskih raspusta, ali ovog puta smo se zapravo prvi put ikada preselili da živimo ovde zajedno.

Uzeli smo taksi do svog novog stana koji je bio u centru Beograda, nedaleko od aerodroma „Nikola Tesla”. Mama nam je našla fino opremljen stan koji mi se odmah dopao. Sastojao se od dve spavaće sobe, jednog kupatila i male kuhinje koja je bila povezana sa dnevnom sobom. Imao je i balkon sa pogledom na grad. Beograd je večeras prelepo svetleo u tami.

„Dome, slatki dome”, rekla je mama i otvorila balkon, pozivajući vlažni, topli povetarac da ispuní sobu. Da bih izbegao emotivne razgovore, otišao sam u kupatilo, oprao zube i obukao pidžamu.

Poželeo sam joj laku noć i otišao u svoju sobu. Iako je bila malo manja od one u Švajcarskoj, i dalje je bila lepa, sa velikim prozorima i teškim zavesama, velikim ormarom, krevetom i nekim policama. To je bilo sasvim dovoljno za mene. Brzo sam zaspao i nisam sanjao ništa.

Narednog dana me je probudilo jutarnje sunce. Dan je bio vedar, a zraci sunčeve svetlosti su se slobodno probijali kroz prozore pošto sam prethodne noći zaboravio da navučem zavese. Probudio sam se trepćući i polako krenuo sa svojom jutarnjom rutinom koja se sastojala od tuširanja i doručka.

Mej je već otišla – nisam znao gde – pa sam rešio da napravim sebi tost, ali tada sam shvatio da nemamo ni-

kakvih namirnica. Pošto nisam imao drugog izbora, rešio sam da odem u kupovinu. Pre nego što sam izašao počeo sam sa raspakivanjem torbi i stavljanjem odeće u fioke i ormar. Takođe sam se pobrinuo da izvadim uramljene fotografije i stavim ih na fiokar. Sigurno je da će mi biti potrebno neko vreme da se naviknem na ovo novo mesto, razmišljao sam.

Bio je to vruć dan, a ulice su bile prepune ljudi. Nisam mogao da odolim porivu da prošetam okolo, da upoznam beogradske ulice malo bolje. Prvo sam otišao do svoje omiljene pešačke zone u gradu, u staru Knez Mihailovu ulicu, finu destinaciju za šoping okruženu radnjama i kafićima. Dopadalo mi se da izigravam turistu.

Nakon što sam tamo proveo neko vreme, rešio sam da izvidim svoj novi kampus i da kasnije, u povratku, uzmem neke namirnice. Ovu odluku je pojačala činjenica da nisam imao nikakvih planova za ostatak dana, i želja da provedem što više vremena napolju. Pitao sam neke ljude da li znaju gde je kampus, a on je izgleda bio dobro poznat u tom delu grada. Slučajna prolaznica mi je objasnila da nije daleko, i ja sam pratio njena uputstva.

Bio sam ubeđen da je podne jer je sunce već bilo na najvišoj poziciji na horizontu i peklo mi zadnji deo vrata. Jutarnji povetarac je nestao. Posle pola sata šetanja unaokolo, morao sam da priznam, na svoje razočaranje, da sigurno nisam išao u dobrom smeru (dakle, postao sam turista kog sam glumio). Gledao sam u stambenu zgradu ispred puta koja je krivudala iza obližnjeg drveća. Iznerviran, dok sam prolazio pored igrališta na kome su se neka deca igrala, rešio sam da se vratim i kupim namirnice.

Ono što se desilo posle toga odigralo se toliko brzo da nisam imao šanse da odreagujem, mada sam istovremeno uočio više stvari.

Pas je pretrčao ulicu, dečko koji je džogirao je naleteo na mene, golubica je preletela iznad moje glave, a dete na igralištu je počelo da plače.

To je predstavljalo dovoljno ometanja mojim ljudskim očima da nisam uspeo da vidim kola koja su dolazila sa desne strane puta.

Čak i da sam video auto, bilo bi suviše kasno. Sve što sam mogao da čujem je tresak razmrskavanja stakla dok sam tim udarom bio podignut u vazduh. Usledio je momentalni bol, dok mi je talas panike prošao kroz telo. Onda sam izgubio svu fizičku svest.

Bio sam mrtav. U to sam bio siguran, bez sumnje. Osećao sam to. Uprkos tome što u početku nisam želeo da verujem u to, bilo je očigledno. Sve stvari koje sam osetio, video i čuo, upućivale su na moju smrt. Toplina, boje, beskonačno belo svetlo i mumlajući glasovi. Smrt sam već povezao sa bolom, ali ga nije bilo. Bilo je kao da nikada nisam ni udario glavu. Pomislio sam da sanjam, ali u isto vreme sam osećao da ne sanjam. Iznenada, iskra se pojavila iz belog svetla, noseći neprirodno lepu osobu.

Ona je imala najneodoljiviji izgled i izgledala je blistavo poput tečne sunčeve svetlosti. Kosa joj je bila duga i svetlosmeđa. Lice joj je bilo istinsko remek-delo, obeleženo neopisivom lepotom. Tanke obrve ukrašavale su savršeni par zlatno-smeđih očiju, iza kojih sam mogao da vidim kako prosijava sunčeva svetlost. Bila je obučena u belo i kretala se fluidno prema meni, u svetlosti i na graciozan način, kao da je lebdela.

Kleknula je pored mene na tvrdi trotoar i pogledala me duboko u oči ne izgovorivši ni reč. Bili smo okruženi čistom belom svetlošću; ulica, trotoar i kola, sve je nestalo. Nisam mogao da govorim. Čak i da sam pokušao, znao sam da ne bih uspeo. Osetio sam očajničku potrebu i želju da je pitam ko je. Prvi pogled na nju je učinio da mi telo potpuno utrne, čineći nemogućim da se pomerim. Pokušavao sam da nađem racionalno objašnjenje za to gde se nalazim i ko bi ona mogla biti. Ovo iskusstvo mi je delovalo kao san, ali toliko stvarno i živo, istovremeno.

Svetlo je bilo zaslepljujuće jako. Morao sam da žmirkam i da skupljam oči.

U isto vreme sam mogao da osetim senzaciju vreline koja mi je jurila kroz vene i tekla mi u grudi. A onda sam uskoro osetio kako mi se srce širi. Osećao sam kao da je bilo otvoreno, kao da se raspršilo u deliće, kao poplava iz izvora koja je nosila vrelu, naelektrisanu plimu. Osećaj je bio apsolutno klimaktičan i širio se još dalje, osetio sam kako u mom telu rastu bezuslovna briga i saosećanje. Svakim trenutkom osećao sam se celovitijim i življim. Kao da sam bio deo nečeg mnogo većeg, nečeg za šta ranije nisam znao da postoji. Osećaj je nastavio slobodno da teče, a ja sam bio živahan i osećao sam se sigurno. Ujedinjujuća eksplozija u mom srcu nije mogla da se kontroliše, poput erupcije vulkana, bilo je brzo, neočekivano i misteriozno, dok se širilo i na moje ruke i šake koje su bile vlažne od vreline. Osećao sam potpunu ravnotežu, a kroz kožu su mi prolazili trnci.

Osećao sam se kao da sam napustio svoje telo, lagano i vazdušasto, a u sledećem trenutku u mom srcu plamtela je goruća vatra.

A zatim, iznenada, ona se neočekivano nagla napred i nežno me poljubila u usta.

Mogao sam da osetim kako mi vrelina i adrenalin kuljaju kroz vene. Njene usne su bile poput najmekših ružinih latica, umivene veličanstvenošću svitanja. Srce je počelo da mi lupa; ogromna eksplozija se pomerila u moje grudi u nejednakim ritmičkim pokretima, a osećaj uzbuđenja u mom telu se, iznenada, udvostručio, kao da mi je udahнула život.

Usne su mi bridele, čak i kada je prestao taj kratkotrajni poljubac.

Vatra u mom srcu se širila neverovatnom brzinom, paleći moju unutrašnjost isceliteljskim osećajem. Umorio sam se i borio se da držim oči otvorene, da uživam u tom anđeoskom licu bar još jedan trenutak. Istovremeno i iznenada sam padao kroz prazan prostor na mekano i sigurno mesto.

A onda sam se probudio.

Ne znam koliko dugo sam bio bez svesti. U početku se nisam usuđivao da otvorim oči, dok sam pokušao da osetim sopstveno okruženje. Pomislio sam na krv, ali je jedina stvar koju sam mogao da osetim bila moja teška i bolna glava. Pomerio sam šake da bih dokučio gde ležim, ali morao sam da prestanem istog momenta. Mogao sam da osetim probadajući bol u svojoj levoj ruci, a zatim sam otvorio oči lagano trepćući – kateter. Sranje.

Ležao sam na bolničkom krevetu, leva ruka mi je bila prikačena na infuziju, a glava umotana u gazu. Osećao sam da mi je glava bila teška i mogao sam da je pomerim samo uz snažan napor. Uzdahnuo sam. Onda sam čuo kako se nešto pokreće, a zatim kako me neko pažljivo grli. Bila je to Mej.

„Ljubavi, da li si dobro? Šta ti se desilo? Gde si bio? Da li me čuješ? Da li možeš da govoriš, možeš li da se pomeraš? Ne znaš koliko sam bila zabrinuta sve ovo vreme. Rekli su mi da će sve biti u redu.”

Zvučala je histerično i nije izgledala nimalo dobro. Neumorno je dodirivala moje lice, glavu i šake. Tamni kolutovi oko očiju su se odmah videli. Briga joj je bila ispisana preko celog lica.

„Dobro sam”, uspeo sam da izgovorim. Trgnuo sam se na slabašni zvuk sopstvenog glasa.

Ona je izgledala ludački. „Ne pomeraj se, idem po doktora.” Brzo je napustila sobu i nakratko je opet bilo tiho, pre nego što se vratila u pratnji doktora.

„Zdravo Adame, zovem se doktor Vidan. Kako se osećaš?” pitao je, proveravajući mi infuziju.

Zaječao sam i pokušao da pričam. „Mislim da sam dobro. Imam samo užasnu glavobolju, to je sve. Mislim.” Usta su mi bila suva, što je činilo pričanje još napornijim.

„To je normalno. Trebalo bi da nestane za nekoliko dana, ne brini. Ti si jedan vrlo srećan mladić. Iako su te kola udarila prilično jako, imaš samo blagu kontuziju.” Doktor Vidan je nastavljao da mi proverava oči i osetljivost na svetlo,

i postavljao mi smešna pitanja da bi isključio eventualni gubitak sećanja.

Na kraju se osmehnuo, stegnuo mi rame i izveo Mej iz prostorije da popriča sa njom.

Bio mi je potreban dobar minut da, zapravo, shvatim šta je rekao. A onda sam se setio kako su me kola udarila. Samo sam ja mogao da prelazim ulicu a da ne pogledam levo i desno, da ne proverim da li nailaze neka kola. Sada sam morao da se borim sa posledicama sopstvene nesmotrenosti. Super, bio sam besan na samog sebe.

Vrata su se otvorila, a Mej je tako brzo došla do mene da mi je trebalo vremena da shvatim šta me je pitala. „Kako si?”

„Dobro sam, stvarno, ne brini. Samo sam umoran. Idi kući i odmori se malo”, lagao sam. Osećao sam se stvarno loše što je morala da brine zbog mene. Naša selidba je trebalo da bude mnogo lagodnija.

„Ne mogu da nađu skota koji je vozio auto. Tako mi je žao”, izvinjavala se. To ne bi napravilo nikakvu razliku, razmišljao sam. Još uvek bih bio ovde, vezan za krevet.

„Mama, u redu je”, insistirao sam.

Ona me je ignorisala. „Treba ga naći... zatvoriti ga. Ljudima poput njega ne bi trebalo da bude dozvoljeno da voze.” Oči su joj bile suzne.

„Mama”, ponovo sam pokušao, „dobro sam. Kunem se. Ništa mi se neće desiti.”

„Ostajem ovde sa tobom”, insistirala je, pre nego što sam čak i pokušao da stignem da je ubedim da ode. „Doktor je rekao da ti je dao neke lekove za bolove. Možda ćeš se osetiti pospano.”

„Biće mi drago da se onesvestim.”

Osećao sam se bolje kada je napustila sobu i otišla dole do restorana po kafu. I dalje sam se osećao loše što sam je zabrinuo i nisam želeo da me vidi celog prekrivenog ometačem od gaze. Konačno sam mogao da dopustim sebi da se osećam loše. Misli su mi lutale pokušavajući da nađem racionalni razlog kako je nesreća mogla da se desi. Nisam

mogao da se setim čak ni kako sam dospeo u bolnicu. Sigurno je neko pozvao hitnu pomoć.

A onda sam se setio svog sna. Setio sam se uzvišenog lica te devojke. Nikada ranije nisam imao tako intenzivan i živi san. Delovalo mi je kao da sam još uvek mogao da osetim njene usne na svojim, njene prelepe i duboke oči prikovane na sebi, a zatim i vrelinu njenog tela. Dodirnuo sam grudi slobodnom šakom. Sve je delovalo normalno. Sigurno sam baš jako lupio glavom, u tišini sam razmišljao. To je bilo jedino racionalno objašnjenje za ono što je bilo u mom umu, pre nego što su me lekovi onesvestili.

Narednog dana sam se osećao bolje, i povremeno razdražljivo. Dolazili su pet puta u tri sata da me proveravaju. Nisam mogao da podnesem to, a prisustvo Mej je samo pojačavalo stres jer sam morao mnogo da se trudim da je ubedim da sam dobro. Laknulo mi je kada sam primetio da je počela da se oseća mnogo bolje i da više nije paničila zbog situacije. Počeli su da mi daju slabije lekove protiv bolova, i na moje iznenađenje osećao sam se mnogo bolje do kraja drugog dana. Treći dan je bio najbolji: rešio sam se infuzije i gaze.

„Čuvaj se i vrati se ako osetiš bilo kakve bolove”, doktor Vidan me je posavetovao predajući mi otpusne papire.

„Potrudiću se”, rekao sam.

„Hvala Vam, doktore”, rekla je Mej dok sam mu predavao potpisana dokumenta. Bilo mi je drago kada sam, konačno, napustio bolnicu sa njom.

Vreme je prošlo. Pre nego što sam bio svestan, poslednja nedelja letnjeg raspusta je stigla, a ja sam bio nervozan. To je bilo samo nedelju dana pre početka školske godine. Nakon nesreće, ostatak nedelje sam proveo kod kuće, nisam bio nimalo aktivan, samo da bih udovoljio Mej. Vreme se pogoršalo polovinom poslednje nedelje, bacajući tamnosivi oblak iznad Beograda koji je bio praćen kišom poznog leta.

U ponedjeljak, Mej me je odvezla do kampusa koji je bio okružen prirodom. Nekako su uspjeli da nađu mesto koje je izgledalo ruralno u centralno-istočnom delu Beograda, i da tu sagrade kampus.

„Pazi se i zovi me ako ti bude trebalo bilo šta”, rekla je dok me je ostavljala.

Kampus mi se odmah svideo. Sastojao se od tri glavne zgrade i spavaonica. Na svakom od četiri sprata, u sve tri glavne zgrade, A, B i C, nalazile su se učionice i ormarići. Meni je bio dodeljen ormarić na drugom spratu zgrade A. Kafeterija i biblioteka su bili na prvom spratu zgrade.

Kada sam ušao u zgradu B, izvukao sam iz ranca pismo koje bih ostavio kod kuće da me Mej nije podsetila da treba da ga ponesem sa sobom. Pisalo je da će se predstavljanje za nove studente obaviti u auditorijumu. Lutao sam okolo nekoliko sekundi, dok nisam našao znak koji je pokazivao ka ulazu i uputio se tamo, nadajući se da idem u dobrom pravcu. Tek kad sam ulazio u auditorijum, shvatio sam koliko sam, zapravo, bio nervozan.

Bilo je mnogo mladih ljudi koji su sedeli unutra, a neki su već razgovarali jedni sa drugima. Auditorijum je bio ogroman i moglo je da stane do 500 ljudi. Kada sam shvatio da ludački stojim na vratima i blokiram ulaz, brzo sam se pomerio i skoro se sapleo pre nego što sam se smestio na praznu stolicu. Jedno je bilo sigurno: moja nespretnost me nije napustila. Dečko koji je sedeo pored mene se jedva suzdržavao da se ne nasmeje. Uzdahnuo sam i naterao se da nabacim osmeh na lice.

Vrata auditorijuma su se zatvorila, a stariji čovek se popeo na binu. Sudeći po njegovoj retkoj kosi, verovao sam da je morao biti u svojim šezdesetim. Nosio je sivo odelo i naočari kvadratnog oblika, koje su mu bile na vrhu nosa.

„Dobro došli na Univerzitet primenjene lingvistike”, rekao je, počevši svoj govor promuklim glasom. „Ja sam gospodin Hugentobler, predsednik ovog univerziteta, i počastvovan sam što mogu da poželim još jednu dobrodošlicu.”